

မိုး

မိုး

မိုး

မိုး

မိုး

မိုး

နပူးရေ ဒူးရေ

မိုးမိုးမိုးမိုး

နယူးရေ ဒူးရေ

“ မင်းသားတစ်ယောက် လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ပရိသတ်တွေ လက်ခံနိုင်တဲ့ General appearance လည်းရှိမှဖြစ်မယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဘာဟုတ်ကဲ့လဲ ”

“ ဘာ ... ဟုတ်ကဲ့လဲ ” ဆိုသော ခပ်ဆတ်ဆတ်အမေးကြောင့် သူ၏ တပည့်ကျော် ဇော် ထွန်းတစ်ယောက် “ ဗျာ ” ဟု အူကြောင်ကြောင်ထူးရင်း မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ် သည်။

“ မင်းကလေး ... နေရာတကာ ရောရောချတယ်၊ မသိတာကိုလည်း သိချင်ယောင်ဆောင် တယ်၊ ပြောစမ်း ငါပြောတဲ့ General appearance ဆိုတာ ဘာတုန်း ”

“ ဟို ... ဟိုလေဆရာ ”

ခေါင်းကုတ်ကာ “ ဟို ” တွေ “ ဒီ ” တွေလုပ်နေသော ဇော်ထွန်းကိုကြည့်ရင်း သူခေါင်းဖြစ် သည်။

“ မသိဘူးမဟုတ်လား ”

“ အဟဲ ... မေ့တော့တော့ဖြစ်နေတယ် ”

“ တော်စမ်း ... မသိရင်မသိဘူးပြော၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရိုးရိုးသားသားနေစမ်းပါ ”

ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ ဆရာသမားက ဟုတ်ကဲ့ဟု ကြောင်တောင် တောင်ပင် ဆိုသည်။

“ မှတ်ထား ... General appearance ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နဖူးရေ
ဒူးရေကိုပြော တာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဒီတော့ ကိုယ်ပိုင်ဗွီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးထောင်ပြီး ကိုယ့်ငွေနဲ့ကိုယ်
မင်းသားလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ မင်းပြောတဲ့ချာတိတ်က ငါပြောတဲ့ General appearance
ရှိရဲ့လား ”

“ ရှိပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ဒီလူရဲ့ နဖူးရေဒူးရေကို ဆရာကိုယ်တိုင်
နဖူးတွေဒူးတွေ တွေ့ပြီး သုံး သပ်ကြည့်ပါလားဆရာ၊ အဲဒါက ပိုကောင်းတာပေါ့ ”

တပည့်ကျော်ကြီး ဇော်ထွန်းက အထက်ပါအတိုင်း အကြံပြုသည်။

“ တွေ့ကြည့်ရမှာပေါ့၊ မတွေ့ကြည့်လို့ရမလား၊

အလုပ်ပါးနေလို့ကတစ်ကြောင်း၊ မင်းသား
သစ်တင်ပေးချင်တာကတစ်ကြောင်းကြောင့်သာ အလုပ်လပ်ခံရမှာ၊ တော်ကြာ
မင်းသားဖြစ်ချင်ပါ တယ် ဆိုတဲ့လူက ဘီလူးနဲ့မှင်စာ Mixing ဆွဲထားသလို
ရုပ်ကြီးဖြစ်နေရင် ငါသိက္ခာကျမယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာက ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ ရိုက်ရမှာဆိုတော့
ကိုယ်ကိုင်တွယ်ရမဲ့ သရုပ်ဆောင်သစ်ရဲ့ စီးပွားရေးကအစ၊
ငွေကြေးသုံးစွဲနိုင်မှုအလယ်၊ သရုပ်ဆောင်နိုင်မှုနဲ့ ရုပ်ရည် ရူပကာအဆုံး
ဆရာကိုယ်တိုင် အကဲခတ်တာပဲကောင်းပါတယ်ဆရာ ”

တပည့်ကျော်ကြီးက သူ့စကားကိုနင်းကာ ဆိုသည်။

“ ဒါဖြင့် အဲဒီ မင်းသားသစ်ကို မနက်ဖြန် အိမ်ခေါ်ခဲ့လိုက်၊ ငါ
အကဲခတ်ကြည့်ပြီး သိပ်ဆိုး ဆိုးရွားရွားမဟုတ်ရင် တင်ပြီးရိုက်ပေးလိုက်မယ်၊
အိမ်ငှားစာချုပ်ကလည်း ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ ပြည့် တော့မှာဆိုတော့

အိမ်ဆက်ငှားဖို့ကလည်း အရေးကြီးလာပြီ မဟုတ်လား၊ မရိုက်လို့တော့ မရတော့ဘူး ”

“ စိတ်ချပါဆရာ၊ စပါရှယ် ရိုက်ဖို့သာပြင်ထား၊

ရိုက်လို့အဆင်ပြေရစေမယ် ”

ဇော်ထွန်း၏ စကားကြောင့် သူ “ ဘာလဲကွ ” ဟု

ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆိုဖြစ်သည်။

“ မင်းပြောတဲ့ပုံစံက ငါကပဲ အချဉ်ဖမ်းတော့မဲ့ပုံ ပေါက်နေတယ်၊

အနုပညာသမားကွ၊ ငွေ တစ်ခုထဲအတွက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်မလုပ်ဘူး မှတ်ထား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူစိတ်တိုနေမှန်းသိသည်မို့ သကောင့်သားက

ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာဟု ရိုရို ကျိုးကျိုးပင်ဆိုသည်။

ဘာပဲပြောပြော ၎င်း၏ ကြိုးပမ်းရှာဖွေမှုကြောင့် အလုပ်တစ်ခုကတော့

ဖြစ်တော့မှာ အသေ အချာပဲဖြစ်သည်။

* *

အိမ်ရှေ့မှကားသံကြောင့် သူ ရင်ခုန်သလိုလိုပင် ဖြစ်ကာသွားသည်။

ပြတင်းလိုက်ကာစကို အသာဆွဲပြီး ချောင်းကြည့်သောအခါ ဘာအမျိုးစားဟုပင် သူမခွဲခြားတတ်သော ကားအကောင်း စားတစ်စီးကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

ပြတင်းလိုက်ကာကို အသာပြန်ချရင်း ထိုင်ခုံမှာ အသာပြန်ထိုင်ကာ

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အမြန်ကောင်ကိုင်ရင်း စာဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေဖြစ်သည်။

သိပ်ကြာကြာတော့ သူ သရုပ်မဆောင်လိုက်ရ။ တပည့်ကျော်ကြီး
ဇော်ထွန်းက “ဆရာ ဧည့်သည်ပါတယ်” ဟု လှမ်းကာဆိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ ဪ ... အေး ”

စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဧည့်သည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
ဧည့်သည်က သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“ လာ .. ထိုင် ညီလေး ”

ဧည့်သည်က သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်၍ ထိုင်သည်။ ဇော်ထွန်းကို
သူလှမ်းကြည့်ရင်း “ ဇော်ထွန်း ရေ ကော်ဖီလေးလုပ်ကွာ ” ဟု ခပ်တည်တည်ပင်
ဆိုဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ မနက်ကမှ လမ်းထိပ်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်က သွားဝယ်ထားသည့်
နှစ်ထုပ်တည်းသော ကော်ဖီမှလွဲ၍ အခြားဧည့်ခံစရာ ဘာမှမရှိ။ အဲ ...
မုန့်ပုံးထဲမှာတော့ လက်ကျန်မုန့် ရှိကောင်းရှိလိမ့် ဦးမည်။

“ မင်းသားလုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတာ ကောင်းပါတယ် ညီလေးရဲ့၊
ရုပ်ရည်ကြည့်ရတာ ဖြစ်နိုင်ချေ တွေ အစ်ကိုတွေ နေရတယ်၊ ဇော်ထွန်း
ပြောပြတုန်းကတော့ ပုကွကွကြီးများလားဆိုပြီးတော့ စိုးရိမ် နေသေးတာ ”

အရွန်းဖောက်သော သူ့စကားကြောင့် ဧည့်သည်က ရယ်သည်။

“ ဒါနဲ့ တစ်ယောက်တည်ပဲလား၊ ဒီကညီလေးရဲ့ နာမည်တောင်
ဇော်ထွန်းက မိတ်မဆက် ပေးခဲ့ဘူး၊ အစ်ကိုက ဒါရိုက်တာ လင်းသူရပါ ”

လက်ကိုကမ်းပေးရင်း မိတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

“ ဟုတ် ... သူများရဲ့နာမည်က ကျော်ဗလပါ ”

ကိုယ်ကယ့်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သော သကောင့်သား၏
ပျော့နွဲ့နွဲ့အမူအရာကြောင့် သူ့ စိတ်ထဲမှာ နင်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ ဪ ... ဟို ... ဒင်း မင်းသားလုပ်ရင် ဒီနာမည်နဲ့ပဲ လုပ်မှာလား၊
တခြားနာမည်တွေ ဘာ တွေ ရှိသေးလား ”

“ အိမ်ခန်းလခကိစ္စ ရှင်းရတော့မယ် ” ဟူသောအသိဖြင့်
ပျက်ယွင်းသွားသော သူ့အမူအရာ ကို သူပြန်ထိန်းရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ သူများရဲ့အိမ်နာမည်က ကျားကြီးလေ၊ ဒက်ဒီက သားအကြီးဆုံးမို့လို့
ချစ်စနိုးနဲ့ နာမည် ပေးထားတာ၊ သူများက အဲဒီ နာမည်ကို ပိုကြိုက်တယ်သိလား၊
သူက ကျားကျားလျားလျားရှိလို့ လေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းသားနာမည်ကကျတော့
ကျားကြီးဆိုရင် ကြောင်နေမှာစိုးလို့ ကျော်ဗလနဲ့ပဲ လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် ”

ခေါင်းခါကာခါကာနှင့်ဆိုနေသော ကျားကြီးကိုကြည့်ရင်း
ရှာရှာဖွေဖွေခေါ်လာတတ်သော တပည့်ကျော်ကြီး ဇော်ထွန်းကို သူစိတ်ထဲမှ
ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်ရှိအ နေအထားအရ ကျားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် နွားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်
အိမ်ကိုဆက် ငှားနိုင်ဖို့အတွက် အလုပ်ကို အဖြစ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ရတော့မှာပဲ
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာ ကြောကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည် ရင်း ကျားကြီးကို
မချီပြုံး ပြုံးပြဖြစ် သည်။

“ ဒါနဲ့ ဒီက သူများ ... အဲလေ ညီလေးကျားကြီးက
ဘယ်လိုဇာတ်ရုပ်မျိုးကို ရိုက်ဖို့အားသန် လဲ၊ ဥပမာ ဒရမ်မာလား၊ ဟာသလား
စသဖြင့်ပေါ့ ”

“ အို ... ဆရာကလည်း အဲဒါတွေ သူများမကြိုက်ဘူး ”

သူ့စကားပင်မဆုံးသေး ကျားကြီးက ဖြတ်၍ ဆိုသည်။

“ သူများကပေါ့နော် ... ယောက်ျားပီပီသသနဲ့

ထိုးကြိတ်သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဖိုက်တင်ကားပဲ ရိုက်မှာသိလား၊ ဒရမ်မာတွေရိုက်ပြီး
ငိုရယိုရမှာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ပေါတောတောဟာသ တွေလည်း
သရုပ်ဆောင်ချင်ဘူး သိလား၊ သူများကလေ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ပေါ့
နော်၊ အဲဒီ လို ရဲရဲရင့်ရင့်လေးပေါ့နော်၊ ကျားဆိုမှကျား၊ ကျားကျားလျားလျားပဲ
သရုပ်ဆောင်ချင်တာ ဆရာရဲ့ ”

“ ဟင့် ”

“ဟင်” သည်ကား သူ၏ နှုတ်ခမ်းမှ ထွက်လာသော ရှိုက်သံ “ဟင့်”
မဟုတ်၊ ရင်ထဲမှနေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး “ဟင့်” သော
ရင်ရှိုက်သံဖြစ်တော့သည်တမ့်။

ကော်ဖီပန်းကန်များကို ယူလာနေသော တပည့်ကျော်ကြီးကို
လှမ်းကြည့်သောအခါ သူ၏ တပည့်ကျော်ကြီးက “ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး” ဆိုသော
သဘောဖြင့် ပခုံးကို မသိမသာ တွန့်ပြရင်း ပြုံး ပြရှာသည်။

“ ကဲ ကဲ ညီလေး သူများတိုက်တဲ့၊ အဲလေ ... ဆရာတိုက်တဲ့ ကော်ဖီလေး
သောက်ပါဦး၊ ဟ ကောင် ဇော်ထွန်း မုန့်ပါယူခဲ့လေ ”

ဘေးမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်ရပ်နေသော ဇော်ထွန်းကိုသာ သူ
ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆို ရင်း ခေါင်းထဲမှာ ဒေါင်ချာတွေစိုင်းကာ နေမိသည်။

ဒီပုံစံကြီးကိုသာ မင်းသားတင်ရိုက်လို့ကတော့ သူ၏ မရှိတရှိသိက္ခာတွေ
အကုန်သွားမှာ သေချာသည်။

သို့သော် လက်ရှိအနေအထားအရ ငွေကလည်းလိုနေပြီဖြစ်သည်။
ရှေ့မှာထိုင်နေသော ကျားကြီးခေါ် သူများဆိုသူ၏ သရုပ်ဆောင်ချင်သော
ကာရိုက်တာကလည်း ကျားကျားလျားလျား ဖိုက်တင်ဟု ဆိုနေသည်။

မတတ်နိုင် မီးစင်ကြည့်ကမှပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရှေ့မှ

ကျားကျားလျားလျားကြီးဖြစ်သော သူ များကို သူ တပည့်အဖြစ် လက်ခံကာ
မင်းသားတင်ရိုက်မှ ဖြစ်မည်။

သို့မှသာ လက်တလော အိမ် ဆက်ငှားမည့်စရိုက်နှင့်
ခက်ခဲစပြုနေပြီဖြစ်သော သူတို့ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်၏ စားစရိတ်ကို
ယာယီထောက်ပံ့ထားနိုင်လိမ့်မည်။

“ ဘယ်လိုလဲဆရာ ... သူများကို တပည့်လိုသဘောထားပြီး
သူများရိုက်ချင်နေတဲ့ တုံး တိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဖိုက်တင်ကားတွေ
ရိုက်ပေးမယ်မဟုတ်လား ”

“ အာ ... ရိုက်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ ပထမဆုံး ရိုက်မဲ့ကားကို
“ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ” ဆိုပြီး နာမည်ပေးကြမယ်လေ၊ နောက်ပြီး
လုံးဝကြမ်းသွားအောင် ဖိုက်တင်ကို စလယ်ဆုံး ထည့်ပစ်မယ် မကောင်းဘူးလား ”

ကျားကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ သူ အားတက်သရောပင် ဆိုဖြစ်သည်။
မုန့်ပန်းကန်ကိုင်ကာ ဝင် လာသော တပည့်ကျော်က မုန့်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချရင်း
“ဒါဆို OK သွားပြီးပေါ့နော်” ဟု ဝမ်းသာ အားရဆိုသည်။

တပည့်ကျော်ကြီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သူကောင်းကောင်း
သဘောပေါက်သည်။ ၎င်းဆိုလိုချင် သည်က လက်တလော စားဝတ်နေရေးစရိတ်နှင့်
အိမ်ဆက်ငှားမည့်စရိတ်ကို ဖြစ်သည်။

ကျားကြီးကတော့ ဘာကိုသဘောပေါက်သည်မသိ။

“ အိုကေသွားပြီပေါ့ ကိုဇော်ထွန်းရဲ့၊ သူများကလေ သူများကို ဆရာက
တပည့်အဖြစ်နဲ့ လက်ခံမှခွဲပါမလားလို့ တွေးပြီးကြောက်နေတာ၊ အခုတော့
အိုကေသွားပြီ၊ ကဲ ကဲ သူများအိမ်ပြန်ပြီး အထိုးအကြိတ်တွေ လေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်၊
ဇာတ်ကားအတွက် ကုန်ကျမယ့် စရိတ်တွေလည်း၊ တွက်ထားနော်၊ သူများ မနက်ဖြန်
ဖုန်းဆက်ပြီး လာပို့ပေးမယ်၊ သူများသွားပြီနော် ဆရာ၊ တာ့တာ ”

“ အင်း ... တာတာ ... တာတာ ”

တပည့်အသစ်စက်စက် ကျားကြီး၏ ရေပက်မဝင်စကားအဆုံးမှာ သူပြန်ပြီး “တာတာ” ဖြစ် သည်။

ကျားကြီး၏ ကား ဂျူးခနဲ မောင်းထွက်အသွားမှာ သူနှင့် တပည့်ကျော်ဇော်ထွန်းတို့ တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချမိတော့သည်။

* *

“ နာမည်ကတော့ ကျားကြီး ခေါ် ကျော်ဗလတဲ့၊ လူကိုသာ နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ မမြင်ဖူးရင် နာမည်ကြားရုံနဲ့ ဖျားသွားနိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ မင်း သူ့ကို ဘယ်ကနေဘယ်လိုများ ရှာရှာဖွေဖွေနဲ့ တွေ့ လာရတာ တုန်း ”

သူ့အမေးအဆုံးမှာ တပည့်ကျော်က “အဟီး” ဟု ရယ်ရင်းခေါင်းကိုကုတ်သည်။ ပြီး ရယ် ကျဲကျဲနှင့် ...

“ ဒီလိုပါပဲဆရာရယ် ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားစပ်မိရင်းနဲ့ ” ဟု ဆိုသည်။

“ လူကသာနဲ့နေတာ ... ရိုက်ချင်တဲ့ကာရိုက်တာက ကျားကျားလျားလျားတဲ့၊ ဘာတဲ့ တုံး တိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ဆိုပဲ၊ အလုပ်က လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတော့ လုပ်သလိုမဖြစ်ရင်တောင် ဖြစ်သလိုတော့ သွားလုပ်လို့မရဘူး၊ အရှည်သဖြင့်က ရှိသေးတယ် ”

ညည်းညည်းညူညူဆိုသော သူ့စကားကို တပည့်ကျော်ကြီးက အူကြောင်ကြောင်ပင် ခေါင်း ညိတ်သည်။

“ ဒီတော့ကွာ ကိုယ့်ဘက်က အကောင်းဆုံးနဲ့

အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်အောင်ပဲလုပ်၊ ကားရိုက်ဖို့ အတွက် ကုန်ကျမဲ့စရိတ်တွေကို
အတတ်နိုင်ဆုံး သက်သာအောင်လုပ်ပေးလိုက် ကြားလား ”

သူ့စကားကို ဇော်ထွန်းက ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုသည်။

“ အေး ... ပြီးတာနဲ့ သူ့ဆီဖုန်းဆက်ပေးလိုက်၊ ဇာတ်လမ်းက

ရှာလို့မရှိရင် ဆင်ပြီးရေရမှာ ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရက်နှစ်ဆယ်
အစိတ်လောက်တော့ အချိန်ယူရမှာပဲ၊ သေသေချာချာလေး သူ့ကို ရှင်းပြပြီး
မင်းကြည့်စီစဉ်လိုက်၊ ကြားလား၊ နောက်ပြီးတော့ သက်လုံကောင်းအောင် အားက
စားလည်း လုပ်ထားလို့ ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဇော်ထွန်းက ထုံးစံအတိုင်း “ဟုတ်ကဲ့” သည်။

သူကတော့ လေပူကိုသာ လေပူကိုသာ မှုတ်ထုတ်ရင်း သက်ပြင်းချဖြစ်သည်။

* *

A man of genius makes no mistakes.

His errors are the portals of discovery.

ပါရမီရှင်သည် အမှားများကိုမလုပ်။ ၎င်းတွင် ချွတ်ချော်မှားယွင်းမှု

ရှိခဲ့လျှင်တောင်မှ လွဲမှား မှုတို့သည် အသစ်ရှာဖွေတွေ့ရှိမှု၏
တံခါးပေါက်များဖြစ်သည်။

James Joyce

* *

“ အဲဒီ စကားပုံလိုပေါ့ကွာ၊ ငါတင်လိုက်တဲ့မင်းသားက
မှားယွင်းချွတ်ချော်မှုတစ်ခု ဆိုရင် တောင် ငါ့အတွက်တော့ တွေ့ရှိမှုအသစ်လို့ပဲ
ယူဆရမှာပဲ ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ နားလည်လား မလည်လားမသိသော သူ၏
တပည့်ကျော် ဇော်ထွန်းက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

ကျားကြီးလာ၍ ပေးသွားသော စရန်ငွေများက စားပွဲပေါ်တွင်
ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် ရှိနေဆဲ။

“ အနုပညာအလုပ်တာကလည်း မှန်းချက်နဲ့
နှိမ်းထွက်ကိုက်ချင်မှကိုက်တာ၊ ဒီတော့ အရမ်း ကြီး ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့လည်း
မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာချင်မှ ဖြစ်လာမယ်၊ အခု ကျားကြီးကိုသိပ်ပြီး
ထင်မထားပေမဲ့လည်း သူ့ရဲ့ အတိတ်ကံအကျိုးပေးသန်လို့ စန်းထသွားရင်လည်း
မအောင်မြင်လာ ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး ”

“ အောင်မြင်မှာပါဆရာ၊ ကျားကြီးက သိပ်ပြီးတော့
စိတ်အားထက်သန်နေတာ၊ လူကံဆို တာက မြင်ရတာ မဟုတ်ပဲ ”

သူ့ကို တပည့်ဖြစ်သူက အားပေးစကားဆိုသည်။

“ ဆရာလင်းသူရ ရှိပါသလားခင်ဗျား ”

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် သူနှင့်ဇော်ထွန်း တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြ သည်။ “ရှိပါတယ်ခင်ဗျ” ဟု ဇော်ထွန်းက ထူးသည်။

အိမ်တံခါးဝမှ ဝင်လာသူက ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးတစ်ခု၏
ပရိုဂျက်ဆာဖြစ်သည်။ နာမည်ကို တော့ သူသိပ်မမှတ်မိ။

“ ကျွန်တော်က ဦးဝင်းဇော်ပါ၊ ရွှေကတ္တီပါ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင်ပါ

“ ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ”

ရုပ်ရှင်ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက် အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာသည်မို့ ပြေး ကြည့်ရန်မလို တွေးကြည့်ရုံနှင့် အလုပ်ကိစ္စဆိုသည်ကို သူသိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် သူနှင့် တပည့်ကျော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြ သည်။

“ ဇော်ထွန်းရေ ... အအေးလေးလုပ်ပါကွာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဇော်ထွန်းက အလိုက်သိစွာပင် လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်သို့ ချီတက်ကာသွားသည်။ ဦးဝင်းဇော် က သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ လာရင်းကိစ္စကတော့ ဆရာလင်းသူရရေ ဒီလိုဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ဆရာ ဒါရိုက်တာ မင်းကျော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ဇာတ်ကားကြီးက သန်ဘက်ခါ ကန်တော့ပွဲပေး တော့မှာ၊ အဲဒါ မနေ့ညကမှ ဆရာမင်းကျော်က အူအတက်ပေါက်လို့ ခွဲလိုက်ရတယ် ”

“ ဟောဗျာ ... ဆရာ အူအတက်ပေါက်တာ ကျွန်တော် ဘာမှလည်း မကြားမိပါလား ” ဟု သူ စိတ်မကောင်းစွာ ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

ဦးဝင်းဇော်က စကားကိုဆက်သည်။

“ အဲဒါဗျာ ... ဆရာမင်းကျော်က သူ့စီစဉ်ထားပြီးသား ဇာတ်ကားကို ဆရာလင်းသူရနဲ့ ဆက်ရိုက်ဖို့ပြောလာတယ်၊ ဆရာမင်းကျော်နဲ့ ဆရာလင်းသူရနဲ့က တပည့်ရင်းချာတွေဆိုတော့ သူခွဲပြီးသားဇာတ်ညွှန်းကို ဆရာအနေနဲ့ အဆင်ပြေပြေ ဆက်ရိုက်နိုင်မှာပါတဲ့၊ အဲဒါ ဆရာရယ် ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါဦး ”

“ခက်တာပဲဗျာ ... ကျွန်တော်ကလည်း ရိုက်ရက်တွေကို နောက်လထဲ အကုန်ရှေ့ထား တယ်ဗျာ။ အလုပ်တွေသိပ်များလာတော့ အနားယူချင်လာတယ်လေ ”
သူခေါင်းကုတ်ကာ အိုက်တင်အပြည့်ဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“အားနာနာနဲ့ပဲ အကူအညီတောင်းရတော့မှာပဲ ဆရာရယ်၊ ဆရာရဲ့ အနားယူမဲ့ရက်တွေ ကို ကျွန်တော်တို့အတွက် ကူညီပေးပါလားဆရာ၊ ဆရာ့အတွက် အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းကလည်း ဆရာလင်းရဲ့ Idea မဟုတ်လား ”

ဦးဝင်းဇော်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆိုသည်။ အမှန်တော့ သူလက်ခံရန် အသင့်အနေအထားဖြစ်သည်။ ဘာပဲပြောပြော သူ၏ ဇာတ်လမ်းမို့ တစ်ပြားမှမရလည်း သူကူညီရမှာပဲဖြစ်သည်။

လွယ်လွယ်ကူကူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါက တန်ဖိုးမထားမည်စိုး၍ အိုက်တင်ခံရခြင်း ဖြစ် သည်။

“ကဲပါလေ ... တခြားလူရဲ့ဇာတ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာအရင်းကြီးရဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ငြင်းလို့ဘယ်ကောင်းပုံမလဲဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မအားအားအောင်ကိုလုပ်ပြီး ရိုက်ပေးရတော့မှာပဲ၊ ဒီ ကိစ္စအတွက် ဘာမှခေါင်းစားမနေတော့နဲ့ဗျာ၊ အဆင်ပြေပြီလို့သာ သဘောထားပြီး တခြားလုပ်စရာ ရှိတာသာ ဆက်လုပ်တော့၊ ဟုတ်ပြီလား ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုဝင်းဇော်၏ မျက်နှာက ဝင်းပကာသွားသည်။ “ ကျေးဇူးပါပဲဆရာရယ် ” ဟု ဝမ်းသာအားရပင်ဆိုသည်။

“အစ်ကို ... အအေးလေးသုံးဆောင်ပါဦး ”

လမ်းထိပ် ကုန်စုံဆိုင်မှပြန်လာသော ဇော်ထွန်းက ဦးဝင်းဇော်နှင့် သူ၏ ရှေ့မှာ အအေးတစ် ဖန်ခွက်စီ ချကာပေးသည်။

“ ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ရင်ပူနေတာနဲ့ အတော်ပဲ ”

ဦးဝင်းဇော်က အရွှန်းဖောက်ရင်း အအေးကိုသောက်သည်။ ပြီး ၎င်း၏ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို ထုတ်သည်။

“ ဒါက ဆရာရဲ့ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းပါဆရာ၊ ဒါက အခန်းစဉ်၊ ဒါက ဇာတ်ညွှန်း၊ ရက်က သိပ်ကပ်နေပြီဆိုပေမဲ့ ဆရာ Idea နဲ့ ရတဲ့ဇာတ်ဆိုတော့ ဆရာအတွက်က ဒါတွေ တစ်ခါလောက် ဖတ်လိုက်ရင် အကုန်လုံးသဘောပေါက်မှာပါ ”

“ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ် ”

ဦးဝင်းဇော်၏ စကားကို သူခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

ဦးဝင်းဇော်က သူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှပင် ငွေအချို့ကို အထပ်လိုက်ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ စီစီရီရီတင်သည်။

“ ဒါက စရန်ပါဆရာ၊ နောက်ရက်မှ ကျန်ငွေကို ကျွန်တော် လာပို့ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့လို့ ငွေအလုံအလောက်မယူခဲ့ရဘူး ”

“ အာ ... ရပါတယ်ဗျာ၊ ငွေရေးကြေးရေးက အဓိကမကျပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အစ်ကို ဒီကပြန်ရင် ဆရာမင်းကျော်ဆီ ဝင်ဦးမလား၊ ကျွန်တော် လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့ချင်လို့၊ လူနာသတင်းသွားမေးရ အောင်လို့ပါ ”

သူ၏ စကားအဆုံးမှာ ဦးဝင်းဇော်က ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

“ သွားမှာဆရာ၊ ဒါဖြင့် ဆရာတစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လိုက်ပေါ့၊ ကဲ ပြောနေတာကြာတယ်၊ သွားကြမလား ”

ဦးဝင်းဇော်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်လေး စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိပုံရသည်။ “သွားကြမ လား” ဟုဆိုကာ မေးဆတ်ပြသည်။

သူခေါင်းကိုပြန်ညိတ်ရင်း “သွားကြမယ်ဗျာ” ဟု ဆိုဖြစ်သည်။ ပြီး
ဘေးမှာ ကြောင်တောင် တောင်ရပ်နေသော ဇော်ထွန်းကို ...

“ဇော်ထွန်းရေ ... ငွေနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ အကုန်
သေသေချာချာသိမ်းထားလိုက်ကွာ၊ ငါ ဆရာမင်းကျော်ဆီ
တစ်ချက်သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

ဇော်ထွန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆိုကာ
ခေါင်းကိုညိတ်သည်။ မသိမသာ လက်မထောင်ပြရင်း အသားကုန် ပြုပြီးနေသော
ဇော်ထွန်းကို သူပြန်ပြီးပြမိသည်ထင်သည်။ “ဥစ္စာ ရင်းမှန်တော့ ပြန်ရ”
ဆိုသလိုများလားတော့ မသိ။ သူ Idea နှင့် ဖြစ်တည်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းကို
သူကိုယ်တိုင်ရိုက်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်ကိုး။

* *

‘ Class သွားကြမယ်ဟေ့’ ဟူသော တုန်ချိချိကြွေးကြော်သံအဆုံးမှာ
“ဝေး...” “ဟေး” ဟူ၍ ညာသံပေးကာ တောင်ဝှေးကိုယ်စီဖြင့် ကတုန်ကယင်
ကင်မရာဘောင်းထဲ ဝင်လာကြသော ကွန်ပျူတာသင်တန်း
ကျောင်းသူကျောင်းသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသော ဇာတ်ဆောင်နှင့် ဇာတ် ပို့များ၊
ဖြတ်လျှောက်များ အားလုံးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်အောက် တစ်ယောက်မှမပါ။

ယခု သူလက်ခံရိုက်ကူးနေသော ဇာတ်ကားရှိ ပါဝင်သူများမှာ
မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဗွီဒီယိုရုပ်ရှင် ဈေးကွက်တွင် နံပါတ်တစ်နေရာကို
ခိုင်မာစွာရပ်တည်ထားဆဲဖြစ်သော စူပါစူပါမင်းသားကြီး ဦးသီ ဟု နှင့်
စူပါစူပါမင်းသမီးကြီး ဒေါ်ယမင်းနွယ်တို့ဖြစ်သည်။

ဈေးကွက်၏ လိုအပ်မှုအရ မင်းသားကြီးနှင့် မင်းသမီးကြီးတို့မှာ

ကာရိုက်တာအစုံကို သရုပ် ဆောင်ရသောအခါ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်တို့သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကြ ရလေသည်။

အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ကာ စိန်ရတုမွေးနေ့သဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပရတော့မည့် မင်းသား မင်းသမီးများကို ပံ့ပိုးပေးကြမည့် ဇာတ်ရုံများသည်လည်း အမေများအရွယ်ဖြစ်ကြကာ လူစုံတက်စုံ ပင်ဖြစ်သည်။

အလန်းစား အဝတ်အစားများဖြင့် ကင်တင်းတွင်စားသောက်ကြ၊ ပြောင်ကြနောက်ကြသော အခန်းကို ဆက်လက်ရိုက်ကူးရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း အခန်းကို ဆက်လက်ရိုက်ကူးရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်ကိုကြည့်ရင်း လင်းသူရတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မက်မက်နေသလို ခံစား နေရသည်။

သူ့လို တက်သစ်စလူငယ်ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤကဲ့သို့သော နာမည်ရမင်းသ မီးများဖြင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး ရိုက်ကူးရန်မှာ အတော့်ကိုမလွယ်သောကိစ္စဖြစ်သည်။

“ဟင် ... ရှုတင်ရှိလို့ ပမ်းသာအားရ လာကြည့်မိတာ မှားပါတယ်၊ ဒီမင်းသားနဲ့ ဒီမင်းသမီး မှန်းသိရင် မလာပါဘူး ”

နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်လာသော စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားရ သည်။ ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်သောအခါ တော်တော်ကြီးကိုလှသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နှုတ်ခမ်းစူလျက်နှင့် သူ တွေ့ရသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ ”

ရုတ်တရက် ဘုဆတ်ဆတ်လှည့်ကြည့်သော သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းမှာပင် ကောင်မလေးက ခပ် ငေါက်ငေါက်ဆိုသည်။

“ သူက ဒီဇာတ်ကားရဲ့ ဒါရိုက်တာဗျ၊ ခင်ဗျားက သူမင်းသား
မင်းသမီးတွေကိုပြောလို့ လှည့်ကြည့်တာ ”

အခြေအနေကို အစအဆုံး သဘောပေါက်သော တပည့်ကျော်ကြီး၏
ဝင်၍ ပြောဆိုမှု ကြောင့် ကောင်မလေးက အံ့အားတသင့်ဖြင့်
လျှာလေးတစ်လစ်ဖြစ်ကာသွားသည်။ အားတုံ့အားနာ ဟန်ဖြစ်သွားသော်လည်း
အလျှော့မပေးချင်ဟန်ဖြင့် ...

“ သူ့ကိုပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ”

ဟု ပက်ခနဲဆိုရင်း လှည့်ထွက်ကာသွားသည်။

“ လန်းတော့ တော်တော်လန်းတယ်နော် ဆရာ ”

ကောင်မလေးကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သော သူ့ကို
ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်ရင်း ဇော်ထွန်းက ပြောင်ချော်ချော်နှင့်ဆိုသည်။

“ နောက် scean ရိုက်ဖို့သာလုပ်စမ်းပါ၊ မင်းကတစ်မျိုး ”

ရှက်ရှက်ဖြင့် သကောင့်သားကို မဆီမဆိုင် ငေါက်ဖြစ်သည်။
ကောင်မလေးကို လိုက်၍ ရှိုး နေသော သူ့ကို သကောင့်သားက
ပြောင်ချော်ချော်လာလုပ်နေသည်ကိုး။ သူခိုးလူမိမို့ ရှက်အမ်း အမ်းဖြစ်သွားသော
သူ့ကို တပည့်ကျော်ကြီးက ပြောင်စပ်စပ်ပင်ကြည့်ကာ ဇာတ်ရံများရပ်နေရာဆီ
လျှောက်၍ သွားသည်။

ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ အနားယူနေသော
မင်းသားကြီး ဦးသီဟကို သူ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ မင်းသားကြီး ဦးအောင်လွင်တို့လို
ခန့်ညားမှုမျိုးဖြင့် ဦးသီဟသည် သွက်လက် ဆဲ၊ ခန့်ညားဆဲဖြစ်သည်။

၎င်းနှင့်အပြိုင် သရုပ်ဆောင်နေသော မင်းသမီးကြီး
ဒေါ်ယမင်းနွယ်သည်လည်း မင်းသမီး ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းတို့လို လှပနေဆဲ။

လန်းဆန်းတက်ကြွနေဆဲဖြစ်သည်။ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံများသည်လည်း သင်တန်းသား သင် တန်းသူများစတိုင်လ်ဝတ်ကာ အပြိုင်လန်းလို့ကောင်းဆဲ။

ဘယ်သူဘာပြောပြော ဈေးကွက်မှာကတော့ ဦးသီဟနှင့် မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ယမင်းနွယ်၏ ထွက်သမျှသော ဇာတ်ကားမှန်သမျှသည် Top 10 စာရင်းဝင်နေဆဲဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

* *

“ အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ”

နံနက်ခုနစ်နာရီအချိန်သည် သူ အိပ်ရာမှထလေ့ရှိသော အချိန်မဟုတ်။ တစ်ဖက်မှ ခုတင် ကိုလှမ်းကြည့်တော့ ဇော်ထွန်းကို မတွေ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်သွားဟန်တူသည်။

“ အိမ်ရှင်တို့ ”

ခပ်စူးစူးအော်သံကြောင့် သူ အိပ်ရာမှ ကုန်ရုန်းကာထပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးဆီ လှမ်းအကြည့်မှာ သူ မျက်လုံးတွေပြူးကာ အိပ်ချင်ပြေသွားရသည်။

“ အိမ်ရှင်တို့ ” ဟု အော်ခဲ့ဟန်တူသော ဝင်းတံခါးပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည့် ကလေးမက ရှေ့ရက်များက ရှုတင်မှာ ဇော်ထွန်းကို ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ပြောသွားသော ကောင်မလေး။ တပည့်ကျော်ကြီးဆိုသလို ဆိုရသော် “အလန်းလေး” ဖြစ်ကာနေသည်။

“ ဟော့တော် ”

သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းမှာပင် ကောင်မလေးက “ဟော်တော်” ဟုဆိုရင်း

အံ့ဩသွားသည်။ ပြီး ခေါင်းကိုကုတ်ကာ သူ့ဘေးမှ ချာတိတ်လေးကို လက်တို့ကာ “နင်ပြောလိုက်” ဟုဆိုသည်။

ချာတိတ်လေးက သူ့ကို ဟီးခနဲ ရယ်ပြသည်။

ပြီး ...

“ဟိုလေ ... အစ်ကိုကြီး သားတို့က ဒီနေ့မှ ဟိုဘက်ခြံကို ပြောင်းလာကြတာ၊ အဲဒါ သံရိုက် စရာတူပျောက်သွားလို့ အဲဒါ ငှားချင်လို့” ဟု ဆိုသည်။

“ ခဏလေးစောင့်နော် ညီလေး ”

သူ့ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြရင်း သကောင့်သားချာတိတ်ကို “ညီလေး” ဟု စိတ်ပါလက်ပါ ကြီးကို ခေါ်ဖြစ်သည်။ ခေါ်ဖြစ်ဆို ၎င်း၏ အစ်မတော်လေးက လန်းလွန်းနေသည်ကိုး။

တူကို အိမ်ထဲပြန်ယူပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ ချာတိတ်လေးသာရှိနေပြီး ကောင်မလေး ကို မတွေ့ရတော့။ မျက်နှာပူပူဖြင့် သွားနှင့်သည်ထင်၏ ။ ဘာရယ်မဟုတ် သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ် သည်။

* *

When you don't know what you want, you often end up where you don't what to be.

ကိုယ်လိုချင်တာကို ဘာမှန်းမသိတဲ့လူက ကိုယ်မသွားချင်တဲ့နေရာလည်းရောက်ရော ရှေ့ မဆက်ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။

BOBGREENE

